

บทที่ 68 เพลิงมหากาฬ

จอมมารดูดโลหิตปราศจากความกริ่งเกรง ใบหน้าแห่งกริ่งมีเพียง
หนึ่งติดกระดูกฉายแววอำมหิต แค้นเสียดกล่าวอย่างเคียดแค้น

"เฮอะ ไนอิตพวกเจ้าที่โอ้ประโคมว่าตัวเองเป็นฝ่ายธรรมะก็แค่อาศัย
คนมารังแกคนน้อย มีรีว่าข้าจะกลัว"

พูดจบก็โบกมือทั้งสอง กะโหลกเรืองแสงเริ่มลอยวนรอบตัว ในจังหวะ
เดียวกันสองตาของจอมมารก็เปล่งประกายแดงกำดุดสีเลือด

เทียนบู๊อั้งตั้งสมาธิเตรียมพร้อม เมื่อร้อยปีก่อนมันคือหนึ่งในกำลังสำคัญ
ที่เข้าร่วมขบวนไล่ล่าเหล่ามาร เคยประจัญบานกับจอมมารมาแล้ว รู้ดีว่า
คนผู้นี้ประมาทมิได้ เคล็ดวิชาดูดโลหิตของมันมีความร้ายกาจไม่น้อย

เมฆบนท้องฟ้าเริ่มจับตัวเป็นก้อนอีกครั้งหลังจากถูกสภาวะกระบี่ของ
เทียนบู๊อั้งริดกระจาย รัตติกาลเริ่มมืดหม่นลงเรื่อยๆ

เสียงคลื่นในมหาสมุทรที่ตั้งแทรกอยู่ในสายลมเย็นเฉียบคลิบคล้าย
คลิบคลาวว่าจะทวีความรุนแรงขึ้น เสียงกู่เลือนรางที่ดูเหมือนจะมาจากกัน
ทะเลลึกแผ่วโหยมาตามกระแสลม

8 กระบี่เทพสังหาร 4

จางเสี่ยวผานลืมนตาขึ้นช้าๆ พอได้สติ ความรู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าอก ก็ถาโถมใส่จนทุกข์ทรมาน ในความเลือนรางคล้ายได้ยินเสียงคนอุทาน แล้ว มือขาวผ่องข้างหนึ่งก็ยื่นมานวดคลึงหน้าอกให้

เพียงแค่อึดใจ เลือดลมที่คั่งค้างอยู่ก็ถูกกรุยทางให้สลาย แม้แต่จิตใจ ก็พลอยคึกคักกระปรี้กระเปร่าขึ้นไม่น้อย

จางเสี่ยวผานเงยมองก็พบว่า เป็นอาจารย์หญิงซูหูผู้เมตตาตนเอง มั่นหน้าแดงกำ ริมพิมพำเสียงระโหย

"ขอบคุณอาจารย์หญิง"

ซูหูยิ้มพลาถามเสียงนุ่มนวล

"รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง"

จางเสี่ยวผานพยักหน้าตอบว่า

"ตอนนี้ศิษย์เพียงเหนื่อยล้าเล็กน้อยเท่านั้น แต่อย่างอื่นไม่เป็นไรขอรับ"

ซูหูพยักหน้าพลาถชักชวนอย่างยิ้มแย้ม

"ดี เช่นนั้นก็มาดูอาจารย์เจ้าระบายนโตะกันเถอะ!"

จางเสี่ยวผานมองตามสายตา แล้วก็ต้องตื่นตาตื่นใจไปกับภาพที่ ปรากฏตรงหน้า

หมู่เมฆที่ลอยต่ำ บัดนี้แดงเดือดสว่างไสวราวกับถูกเปลวไฟประลัยกัลป์ เผา

เทียนปู้้อี่สีแดงอาณาภาพดุจเทพอัคคี เปลี่ยน 'เพลิงมหากาฬ' ที่ลุกไหม้ เรื่องโรจน์ให้กลายเป็นมังกรไฟแผ่นทะยานผ่านก้อนเมฆขึ้นสู่เวหา

แต่จอมมารดูดโลหิตก็มีพรีน กะโหลกแดงพลันขยายใหญ่ขึ้น แสยะปาก คำรามร้องอย่างคลุ้มคลั่ง ฟันแสลงสีแดงสูกปลั่งเข้าปะทะกับมังกรไฟ อย่างกราดเกรี้ยว

พยับเมฆยามนี้พลิกตัวเดือดพล่านตามเสียงคำรณคำรามของมังกรไฟ มองจากพื้นดินขึ้นไป ทั้งสองเจกเช่นเทพมารกำลังสู้ประยุทธ์กันอย่างโกรธแค้น

จางเสี่ยวผานเบิกตามองอย่างลึมหายใจ เลื่อมใสศรัทธาต่ออาจารย์ จนแทบหมอบกราบลงกับพื้น คิดในใจว่ามังกรไฟที่กำลังคำพูดด่าว่าอยู่

กลางหมู่เมฆกลับคล้ายมังกรไฟที่จิ้งจอกสามหางใช้กระจกอศศิเสกออกมา ตอนคำพูดคำว่ายในทะเลสาบเพลิงอยู่บ้าง เพียงแต่อาณาภาพแกร่งกล้ากว่ากันจนเทียบไม่ติด

คิดถึงตรงนี้ก็ต้องสะดุ้ง เพราะกระจกอศศิที่ผูกติดอยู่กับแขนอยู่ดีก็ถ่ายทอดพลังความร้อนออกมา คล้ายได้รับแรงกระตุ้นอะไรบางอย่าง

ซูหูอยู่ใกล้จึงสำเนียงถึงความผิดปกติ รีบหันมาถามอย่างห่วงใย

"เสียเวลาทำไมอยู่ดี ตัวก็ร้อนขึ้นมา คงมิใช่บาดเจ็บจนจับใช้กระมัง"

จางเสี่ยวผานตกใจยิ่ง คิดไม่ถึงว่าอาจารย์หญิงจะมีสัมผัสเฉียบไวเช่นนั้น ชั่วขณะนั้นไม่รู้จะอธิบายอย่างไรดี ได้แต่อึกอักกลบเกลื่อนไปว่า

"ไม่ ไม่มีอะไรขอรับ..."

ซูหูขมวดคิ้วทำท่าจะซักไซ้ แต่แล้วก็หันมองไปทางชายป่าคล้ายรับรู้ถึงอะไรบางอย่าง จริงเช่นที่รู้สึก เป็นเสียงฝีเท้าคนจำนวนมาก และไม่กี่อึดใจต่อมาทั้งชายชวหน้าหลังก็มีคนเดินออกมาเป็นร้อย ทั้งหมดล้วนเป็นสหายฝ่ายธรรมะ มีฝ่าเซียง ฝ่าชั้นแห่งวัดเสียงสวรรค์ หลี่สุน เอียนหง แห่งหุบเขากุ่นกายาน และผู้ที่อยู่หน้าสุดก็คือนักพรตซางซง

ซูหูยี้ดกายลุกขึ้นทักทาย

"ศิษย์พี่ซางซง พวกท่านก็มาแล้ว"

ซางซงพยักหน้าพลางกล่าวว่า

"ศิษย์น้องเถียนล้ำแดงอิทธิฤทธิ์โครมครามอยู่ที่นี้ พวกเรามีไซคนหูหนวก เลยชวนกันมาชมดูสักครา"

ซูหูนี้วหน้า รู้สึกว่าวาจาของมันส่อแววเสียดสี แต่มิทันได้โต้ตอบ ศิษย์คอยไฟใหญ่ที่เพิ่งตามมาถึงก็ร้องฮือฮาอย่างตกใจเมื่อได้เห็นจางเสี่ยวผานนั่งหน้าชิดตัวอ่อนนยุบนพื้น เนื้อตัวมีแต่คราบเลือด

เถียนหลังเออร์รถลาเข้ามาเป็นคนแรก ตามด้วยซ่งต้าเหริน ตู้ปี้ซู และเหอต้าจ้อ ทั้งหมดล้วนมีสีหน้าร้อนใจ เพียงแต่เพิ่งขยับได้ไม่กี่ก้าว เงาร่างสีขาวก็พุ่งมาตัดหน้าด้วยความเร็วเหนือกว่า เป็นหลินจิงอวี้นั่นเอง

พอถึงตัวจางเสี่ยวผานมันก็คว่ำแขนถามด้วยใบหน้าชาวซิด

10 กระบี่เทพสังหาร 4

"เสี่ยวฝาน เจ้าไม่ใช่ไรโซใหม่"

จางเสี่ยวฝานเห็นแววตาวีดกของสหายก็รู้สึกอบอุ่นใจ จึงพยักหน้าตอบ ยิ้มๆ ว่า

"ข้าไม่ใช่ไรโซ ไม่ต้องเป็นห่วง"

หลินจิงอวี่ยังไม่วางใจ กวาดตาสำรวจสหายตั้งแต่หัวจรดเท้า สุดท้ายหยุดมองแผลที่หน้าอกแวบหนึ่งก่อนระบายลมหายใจยาวเหยียดถามว่า

"เป็นฝีมือผู้ใด"

จางเสี่ยวฝานชี้ไปบนท้องฟ้า

"เป็นเจ้าของนั่น ได้ยินอาจารย์เรียกมันว่า 'จอมมารดูดโลหิต' "

หลินจิงอวี่ตัวสะท้าน อุทานเหมือนไม่คาดคิด

"นี่มันถึงกับออกมาด้วยรี"

จากนั้นก็แหงนหน้ามองการต่อสู้อย่างสนใจ ส่วนจางเสี่ยวฝานก็ตอบคำถามห่วงใยของศิษย์ร่วมสังกัดอย่างซาบซึ้ง

แล้วจู่ๆ หลินจิงอวี่ก็โพล่งขึ้นว่า

"เสี่ยวฝาน คิดไม่ถึงเลยว่าอาจารย์ซึ่งปกติดูไร้บุคลิกภาพของเจ้าจะมีพลังแดนสูงส่งพิสดารถึงระดับนี้"

คำพูดนี้พอเข้าสู่หูเทียนหลิงเออร์ก็ฉุนกึก นับจากวันที่นางพ่ายแพ้ให้หลินจิงอวี่ที่หน้าประตูบ้านตนเอง ในใจก็บังเกิดความชิงชังเจ้าหนุ่มคนนี้มาตลอด จึงแค้นเสียงเย็นชาประชดประชันว่า

"พอข้ามีพลังแดนสูงส่งเพียงใด ต้องให้เด็กน้อยหลังดอยเคียรมังกรอย่างเจ้ามารวิพากษ์วิจารณ์รี"

หลินจิงอวี่เห็นแววตาแข็งกร้าวไม่ยอมใครของเทียนหลิงเออร์ก็งุนงงวูบก่อนพยักหน้ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ศิษย์พี่เถียนพูดได้ถูกต้อง"

เทียนหลิงเออร์ก็กลับเป็นฝ่ายมิน คิดไม่ถึงว่าเจ้าเด็กน้อยที่ในอดีตแสนจะเย่อหยิ่งโสดจะถูกอบรมสั่งสอนจนมีมารยาทเช่นนั้น และแล้วก็พบว่าฝ่ายตรงข้ามพูดเช่นนั้นก็จริง แต่แอบหันไปหลิวตาให้ฉีเฮาซึ่งยืนอยู่ข้างข้าง

เทียนหลิงเออร์เป็นคนฉลาด ดูออกทันทีว่าเป็นเพราะเคารพนับถือในตัวศิษย์พี่ หลินจิงอวีจึงไม่สะดวกใจที่จะปะทะคารมกับตน นางแม่ในใจอยากอาละวาด แต่พอสบตากับฉีเข้าก็อดรู้สึกวามใจขึ้นมาได้

ซูหูก็ขมวดคิ้วเมื่อได้ยิน แม่จะทำไมเป็นไม่สนใจแต่กลับใส่ใจในทุกรายละเอียด นางลอบชำเลืองมองข้างซง เห็นอีกฝ่ายใบหน้าเรียบเฉย แต่ดวงตาเจิดจ้าคู่่นั้นจับจ้องอยู่แต่ที่ตัวเทียนปู้ อี้ ไม่รู้ในใจกำลังคิดอะไร

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงตวาดดังกึกก้อง เปลวอัคคีแผ่กระจายไปทั่วทิศ ในขณะที่ลำแสงโลหิตก็กดตันเข้าหาอย่างหนักหน่วงรุนแรง เห็นชัดว่าการปะทะเวทของทั้งสองกำลังจะเข้าสู่จุดแตกหัก แล้วจู่ๆ ซางซงก็แค่นเสียงขึ้นว่า

"เฮอะ จอมมารดูดโลหิต คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะมีขวัญกล้าปานนี้ กล้าบุกมาท้าทายถึงที่นี่ ฉีเฮา!"

ฉีเฮารีบสะอึกกายออกมาขานรับ

"อาจารย์ มีอันใดจะสั่งการขอรับ"

นักพรตซางซงเหลือบมองท้องฟ้าอีกแวบก่อนสั่งว่า

"อาจารย์อาเถียนของเจ้าเป็นฝ่ายได้ชัยแน่นอนแล้ว ไอ้มารเฒ่านั้นคงยืนหยัดได้อีกไม่นาน เจ้ารีบนำกำลังคนไปตรึงไว้ทั้งสี่ด้าน คราวนี้ข้าจะไม่ปล่อยให้มันหลุดรอดไปแน่"

ฉีเฮารับคำสั่ง กวักมือเรียกหลินจิงอวีแล้วหันไปปรึกษากับยอดฝีมือจากสำนักอื่นๆ เช่นฝ่าเซียงและหลี่สูน

ซูหูเดินชดช้อยไปหยุดอยู่ข้างๆ ถามอย่างยืมแย้มว่า

"ศิษย์พี่ซางซง ท่านดูออกได้อย่างไรว่าปู้อี้มีความได้เปรียบ"

ซางซงปรายตามอง สีหน้าเรียบเฉยปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย

"ศิษย์น้องซู เจ้าคิดจะล้อศิษย์พี่ที่ไม่ได้เรื่องอย่างข้าเล่นหรือ"

ซูหูส่ายหน้าปฏิเสธ

"ต่อให้ข้ามีขวัญกล้ากว่านี้อีกสิบเท่าก็มกล้ำลวงเกินท่าน เป็นการขอรับคำชี้แนะจากใจจริงต่างหาก!"

12 กระบี่เทพสังหาร 4

ซางซงยี่ม้ายิ้ม

"ศิษย์น้องซุหลาดปราดเปรื่องมาแต่ไหนแต่ไร พรสวรรค์สูงกว่าข้า
ไม่รู้ว่าที่เท่า ไຍต้องถ่อมตัวเช่นนี้ จอมมารดูดโลหิตมีพลังฉานไม่ต่ำต้อย
ก็จริง ข้ายังมี 'กะโหลกเลือด' อยู่กับตัว แต่ข้าสังเกตเห็นว่าแม้ลำแสงโลหิตที่
พ่นออกมาจะมีอิทธิฤทธิ์แรงกล้า แต่ก่อนไปทางขวาสามส่วน ดูเหมือนจะ
ไม่สุกใสนักคล้ายไม่สมบูรณ์หรือได้รับความเสียหาย หากเป็นยามปกติยอม
ไม่นับเป็นอย่างไร ด้วยพลังฉานของเจ้ามารร้าย หากกลับไปใช้เวลา
หล่อหลอมเสียหน่อยก็จะกลับคืนเป็นปกติ แต่บัดนี้มันกำลังเผชิญหน้ากับ
ศิษย์น้องเถียน ตรงนี้จึงกลายเป็นจุดอ่อนของมัน"

พูดถึงตรงนี้ก็หยุดไปอีตใจ ลึกลงในดวงตาคัลลายมีแววเย็นยะเยียบ
ฉาบทาวูบ แต่น้ำเสียงที่กล่าวยังคงเรียบเฉย

"ส่วนทางด้านศิษย์น้องเถียนมีความสำเร็จถึงขั้นสามารถใช้เคล็ดวิชา
ของสำนักควบคุมกระบี่เทวะแดงแปลงร่างเป็น 'มังกรอัคคี' แม้ลำแสงโลหิต
ของกะโหลกแดงจะรุนแรงมิใช่ชั่ว แต่พอสัมผัสมังกรอัคคีก็พังระถอยแสดง
ความด้อยกว่าอย่างชัดเจน หน้าข้าสายตาศิษย์น้องเถียนยังแหลมคม
มักจ้องเล่นงานไปตรงจุดอ่อนของมัน จอมมารดูดโลหิตที่ดูเหมือนจะแกร่งกร้าว
แท้จริงซ่ายเหี้ยดขวางอ จะต้องพ่ายแพ้โดยไม่ต้องสงสัย ไม่ทราบว่าคุณ
คิดเห็นของข้านี้ศิษย์น้องซุเห็นด้วยหรือไม่"

ซุหุซุชมเชยอย่างยิ้มแย้ม

"ศิษย์พี่สายตาแหลมคมยิ่งนัก ข้าได้ฟังท่านวิจารณ์แยกแยะจึงค่อย
ตาสว่างขึ้น"

นักพรตซางซงยี่มพลางหันกลับไปมองที่เดิม จู่ๆ น้ำเสียงที่เรียกหากลับ
เปลี่ยนเป็นนุ่มนวล

"ศิษย์น้องซุ"

ซุหุซุถาม

"มีอะไรหรือ"

สายตามันยังแน่วแน่อยู่ที่เถียนปู้ชู่ขณะถามเบาๆ ว่า

"นับแต่ศิษย์น้องเถียนฝ่า 'दानหยทวิสุทธี' ได้เมื่อร้อยปีก่อน หลายปี
มานี้พลังฌานได้พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วใช่หรือไม่"

ซูหูใจลั่นสะท้าน ทว่าใบหน้ายังคงรอยยิ้มละไม ตอบด้วยน้ำเสียง
ไม่ยินดียินร้าย

"ศิษย์พี่ช่างซงชมเกินไปแล้ว บู่ฮั้วไหนเลยจะก้าวหน้าดูศิษย์พี่เจ้าสำนัก
กับท่าน..."

ใบหน้าซงซงมีแววหวนรำลึก

"เมื่อร้อยปีก่อน พวกเรา่วมมือกันกวาดล้างพรรคมาร ชำกับศิษย์น้อง
เถียน ศิษย์น้องเจิง ศิษย์น้องซางรวมทั้งศิษย์พี่วัน..."

ซูหูพลันตวาดขึ้นเบาๆ

"ศิษย์พี่ซงซง"

นักพรตซงซงคล้ายสะดุ้ง ชะงักคำนึงไปเป็นครู่จึงพยักหน้ากล่าวต่อ
ไปว่า

"...พวกเราไล่สังหารเหล่ามารไปจนถึงแดนร้าง ในตอนนั้นเองศิษย์น้อง
เถียนก็ฝาดานหยทวิสุทธีได้สำเร็จ ศิษย์พี่วัน...เอ่อ คนผู้นั้นบอกวาศิษย์น้อง
เถียนดูเหมือนคนสมองซ้า แต่ที่จริงเป็นคนน้ำนิ่งไหลลึก โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งเป็นคนที่มึนใจแข็งแแกร่ง ปณิธานแน่วแน่ นับว่าหาได้ยาก ต่อไปในด้าน
การฝึกจิตบำเพ็ญเพียรจะต้องมีอนาคตยาวไกลแน่นอน"

ถึงตรงนั้นมันก็ยิ้ม

"ศิษย์น้องซู คำพูด สายตา และความรอบรู้ของคนผู้นั้น คิดว่าเจ้าเอง
ก็ไม่มีข้อสงสัยกระมัง"

ซูหูยิ้มเรียบๆ ไม่ตอบวาจา เพียงหันหน้ากลับไปชมการต่อสู้ต่อ

จอมมารดูตลิดฮิตแม้จะบูคารามส่ายยิ้มดูร้าย แต่ที่จริงในใจกำลัง
แตกตื่นระคนหวาดผวา คนผู้นี้เมื่อร้อยปีก่อนมันเคยประมือด้วย แม้พลังฌาน
ในตอนนั้นไม่อ่อนด้อย แต่อาศัยเคล็ดวิชาดูตลิดฮิต ตนยังมีความมั่นใจว่า
จะเอาชนะได้

14 กระบี่เทพสังหาร 4

คิดไม่ถึงหนึ่งร้อยปีให้หลังได้มีโอกาสพาดพิงกันอีกครั้ง พลั้งฉันท
ของคนผู้หนักล้นรูดหน้ายิ่งหนัก มังกรอค์ปะทะกับ 'ลำแสงโลหิต' หลายครั้ง
หลายคราไม่เพียงไม่เปลืองพลัง หนาซ้ำอำนาจพกดตันกลับยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

แต่ที่ชวนให้หวัสมองมันพองโตกลับมิใช่เรื่องนี้ หากเป็นตอนที่ประมือ
กับจางเสี่ยวผาน เพราะเห็นอีกฝ่ายเป็นเพียงเด็กรุ่นหลังมันจึงชะล่าใจ
สุดท้ายยลเคล็ดวิชา 'ห่าอสุภครอบวิญญาน' กลับถูกกำจัดทิ้งไปหนึ่งอย่างเกิน
ความคาดหมาย

อันที่จริงตำหนิจอมมารไม่ได้ที่คิดไม่ออก ทะโหลกลีอกของมันคือ
เวทอาวุธแนวภูตผี หากเผชิญหน้ากับเทพศาสตร์อาวุธของสำนักธรรมะอย่าง
เช่น 'กระบี่เหล็กสวรรค์' ของลู่เสวี่ยฉีย่อมต้องถูกราศีฆม ด้วยความสำนึก
ในจุดด้อย มันย่อมต้องเพิ่มความระมัดระวังเป็นสิบเท่า

แต่กระบองเขี้ยวไฟของจางเสี่ยวผานกลับแปลกพิสดารจนเหลือเชื่อ
ตั้งแต่หัวจรดปลายไว้ซึ่งกลิ่นอายของเทพศาสตร์อาวุธ ในทางกลับกันกลับคล้าย
เวทอาวุธแนวภูตผีของมันมาก เพราะมีกลิ่นอายสังหารรุนแรงยิ่ง เมื่อมัน
เห็นจึงมิได้ใส่ใจระมัดระวัง

คิดไม่ถึงว่า 'มุกดูดโลหิต' จะมีพลังดูดโลหิตสิ่งมีชีวิต แม้ทำอะไรเวท
อาวุธแนวภูตผีของจอมมารไม่ได้ แต่อีกครั้งหนึ่งซึ่งก็คือ 'ดูดวิญญาน' กลับ
เป็นของวิเศษในตำนานที่หล่อหลอมขึ้นจากการใช้ไฟปีศาจเผาผลาญวิญญาน
มืดและผีร้ายนานหลายพันปี มีพลังสังหารรุนแรงลึกลับ ถือเป็นบรรพบุรุษ
ของเวทอาวุธแนวภูตผีเลยก็ว่าได้ หนาซ้ำยังได้เลือดของจางเสี่ยวผานแรงไว้
จึงเผาผลาญวิญญานตัวบัญชาผีจนแห้งเหือด เทียบกับเทพศาสตร์อาวุธยัง
รวบรัดหมดจดกว่ามาก

ถึงกระนั้นเพราะพลั้งฉันทของจางเสี่ยวผานด้อยกว่าที่มันคิดเอาไว้มาก
เมื่อมันยกกระบวนท่าไม่ตายออกมาใช้ จางเสี่ยวผานจึงเป็นฝ่ายพ่ายแพ้
แต่เมื่อต้องประมือกับคนที่มีพลังฉานเหนือกว่าอย่างเถียนปู้อี้ ภัยพิบัติที่
แอบซ่อนอยู่นี้จึงเผยโฉมออกมา

เคล็ดวิชาห่าอสุภครอบวิญญานและเคล็ดวิชาดูดโลหิตล้วนต้องอาศัย

กะโหลกแดงเป็นล่อหน้า ตัวบัญชาผีถูกกำจัดไปหนึ่ง กะโหลกแดงได้รับความเสียหาย แม้จะเป็นความเสียหายเล็กน้อยแต่ยามนี้กลับสร้างอันตรายให้แก่จอมมารดูดโลหิตอย่างใหญ่หลวง

เทียนปู้อี้ครองตำแหน่งเจ้าสังกัดตอยไฟใหญ่ของสำนักเมฆาเขียวมาเกือบร้อยปี ไม่เพียงพลังผานแข็งแกร่งกว่า ความรอบรู้และประสบการณ์ในการต่อสู้ยิ่งเหนือล้ำกว่าจางเสี่ยวผานเป็นร้อยเท่า เพียงประมือกันไม่กี่กระบวนท่าก็ดูออกว่ากะโหลกแดงมีจุดหนึ่งที่ล่าแสงไม่บริสุทธิ์ จึงรวมพลังจู่โจมไปแต่ที่จุดนั้น แรกยังไม่เกิดผล แต่เมื่อตอกย้านานเข้าจอมมารดูดโลหิตก็รู้สึกตึงมือเต็มทน

ขณะที่มังกรไฟกลางเวหาขึงมาขึงคำรามพิโรธ แสยะเขียวกางเล็บหัวกะโหลกมที่มาจากจอมมารดูดโลหิตกลับขึงมาขึงหม่นมัว จนแทบถูกแสงสีแดงร้อนระอุของมังกรไฟเผาผลาญหลอมละลาย

จอมมารดูดโลหิตแอบคร่ำครวญในใจ แค้นใจที่ประมาท เข้าใจว่าร้อยปีที่ผ่านมามาตนมั่นฝึกฝนบำเพ็ญเพียรอย่างยากลำบาก นอกจากยอดฝีมือระดับสุดยอดของฝ่ายธรรมะไม่กี่คน ที่เหลือล้วนไม่อยู่ในสายตา ก่อนบุกมาราวนี้ก็ได้สืบข่าวมาก่อนแล้วว่าศัตรูที่ตนกริ่งเกรงอยู่ลึกลงไปหลายคนไม่ได้มาจิงวางใจบุกเดี่ยว มิคาดกลับต้องเผชิญกับเทียนปู้อี้ซึ่งมีพลังฝึกปรือรุดหน้าไปไกลเกินคาด

และเมื่อสายตาสอดสายลงเบื้องล่าง มันก็ถึงกับตกตะลึงใจลั่น เพราะบนพื้นมีเงาคนเคลื่อนไหวพลุกพล่าน นับจำนวนแล้วได้หลายสิบคน ดูจากการแต่งกายล้วนเป็นฝ่ายธรรมะทั้งสิ้น ในบรรดานั้นยังมีคนที่คุ้นหน้า โดยเฉพาะนักพรตขางซงที่ยืนอยู่หน้าสุดนั้นก็เป็นหนึ่งในคนที่เคยไล่ล่าสังหารมันในอดีต หัวใจมันจึงเย็นเฉียบไปทั้งดวง รีบมองหาทางหนีที่ไล่ทันที

แต่เพียงเสี้ยววูบที่คิด มังกรไฟก็ส่งเสียงคำรามลั่นจนแก้วหูแทบแตก ก่อนจะเปล่งแสงเป็นครั้งสุดท้ายแล้วหดกลับสู่มือเทียนปู้อี้ คืนร่างเป็นกระเปาะแดง ทั้งเพียงแสงแดงเดือดไว้ไม่จางหาย ท้องฟ้ายังคงสว่างไสวแดงจรัสไปทั้งแถบ

16 กระบี่เทพสังหาร 4

เถียนบู้อีสี่หน้าบั้งตั้งชิงชิง พาดกระบี่ขวางกลางหน้าอก มือซ้าย
ทำท่าเคล็ดวิชา เท้าก้าวอย่างตามตำแหน่งเจ็ดดาว แล้วยกกระบี่ชี้ขึ้นฟ้า ปาก
จึงมำท่องคาถา

"วิมานสวรรค์ทั้งเก้า โปรดแปลงร่างเป็นเทพอสี่ สำแดงอานุภาพแห่ง
แสงสว่างด้วยกระบี่นี้เถิด!"

บนพื้นบังเกิดเสียงอุทานอื้ออึง สายตาหลายสิบคู่โดยเฉพาะศิษย์
ดอยไฟใหญ่ต่างเป็นประกายด้วยความตื่นตื่น แม้แต่ช่างชงเองก็หน้าขาว
เผือดไปเล็กน้อย

ด้วยอิทธิฤทธิ์ของเคล็ดวิชา เมฆดำที่ลอยต่ำพลันพลิกตัวม้วนตกลง
น้ำเดือดคลักในหม้อ ระหว่างแผ่นดินกับผืนฟ้าบังเกิดลมกระโชก สูงขึ้นไป
ในก้อนเมฆ ฟ้าคำรนคำรามก่อนผ่าเปรี้ยงลงตรงหน้าคู่ต่อสู้ทั้งสอง

พริบตานั้นพื้นดินพลันเขยาลั่นอย่างน่ากลัว!

เขาระลอกคลื่นคล้ายขยับตัวอย่างพิโรธ เกะกลางมหาสมุทรที่เคย
สงบเงียบแห่งนี้เริ่มสั่นกระเพื่อมจนน้ำทะเลที่รายรอบกระบอกฉาน

และคล้ายกับสวรรค์ยังโกรธเกรี้ยว สายฟ้าอีกสายพลันระเบิดวาบขึ้น
กลางขอบฟ้า แหวกชั้นเมฆดำทะมึนผ่าผืนฟ้าออกเป็นสองซีกดุจเทพอสี่
เสด็จเยือนโลกมนุษย์ หยั่งบาหาตะลงตรงปลายกระบี่ที่กำลังลุกไหม้

ชั่วขณะนั้นทุกคนล้วนมองอะไรไม่เห็นโดยเฉพาะร่างของเถียนบู้อี
เพราะสายฟ้าที่วาบสว่างขึ้นนั้นปิดกั้นทัศนวิสัย

สายลมพัดกระโชก

ภูเขาอาภรณ์ไฟลิวไสว...

แผ่นดินแผ่นดินฟ้าเจียบสัจด์ หัวใจทุกดวงตื่นระทึกอย่างรอคอย!

และแล้วอสี่ก็ระเบิดเปรี้ยง! ท่ามกลางเสียงฟ้าลั่นครืนครืน สายฟ้า
สายใหญ่หมึมห้ามแล่นจากปลายกระบี่ผ่าทะลุเมฆดำวาบเข้าหาร่างจอมมารดูด
โลหิตด้วยอานุภาพไร้ผู้ต้านทาน

ร่างจอมมารถูกกล้าแสงเจ็ดจ่าปกคลุม ประกายแดงชานของกะโหลก
เลือดถูกกลืนกินจนมิดหาย

ครั้นแล้วร่างของมันก็ร่วงตึงจากชั้นเมฆ
 เกียนบู้อีกำกระบี่ทวะแดง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ แม้สีหน้าจะซีดเผือด
 แต่ท่วงท่าที่ยืนหยัดบนชั้นเมฆหน้าเกรงขามดุจเทพบนสวรรค์

หลังจากนั่งซึ้งกันไปเพราะความตื่นเต้น คิษย์สำนักธรรมะก็ระเบิดเสียง
 โห่ร้องยินดีเลื่อนลิ้น แทรกด้วยเสียงอุทานเลื่อมใสไม่ขาดปาก คิษย์ดอยไฟใหญ่
 แต่ละคนมีสีหน้าภาคภูมิใจยิ่ง โดยเฉพาะเกียนหลงเอ๋อรัยี่หัวเราะเบิกบาน
 ดังเป็นพิเศษ

ท่ามกลางความลึกลับลึกลับ คิษย์สาวงามพลันนึกขึ้นมาได้ พอหันไป
 มองทางกลุ่มคิษย์ดอยไฟน้อยก็จริงอย่างที่คิด ลู่เสวี่ยฉีกกำลังแหงนมองร่าง
 ที่ลอยอยู่กลางเวหาของเกียนบู้อีกอย่างเงิบงัน เป็น 'เคล็ดวิชากระบี่เทพ
 ชี้อายฟ้า' เช่นเดียวกัน แต่เมื่อใช้ออกด้วยมือที่เปี่ยมพลังกลับมีอาณาภาพเหนือ
 กว่าที่เป็นสิบเท่า

เหลียวมองร่างจอมมารดูดโลหิตที่กำลังร่วงตกเหมือนนกปีกหัก นักพรต
 ขางซงกระบี่แอมเบาๆ พลังส่งสายตาให้คิษย์รัก ฉีเข้าใจทันที พอมัน
 ยกมือ คิษย์น้องหกเจ็ดคนก็เสกอาวุธครบมือกระโดดปราดเข้าหา

จอมมารเฒ่าเห็นเช่นนั้น ทั้งที่ได้รับบาดเจ็บภายในจนตัวลั่นก็ยังมี
 ยกสองมือขึ้นตั้งท่าเตรียมเสี่ยงชีวิต แต่พอขยับร่างก็กระตุก กระอักโลหิต
 ออกมาคำใหญ่ ไบหน้าขาวซีดตั้งซากศพ

ทุกคนเห็นเช่นนั้นก็เบาใจ ดูออกว่ามารเฒ่าคล้ายตะพานในไห ไม่รอด
 พ้นจากเงื้อมมือฉีเข้ากับพวกแน่แล้ว แต่ทันใดก็มีเสียงร้องเตือนอย่างตลกใจ
 ของซูหู

"ระวัง!"

ทุกคนใจหายวาบ รู้สึกเบื่งหน้าละลานตา วาบ แสงสีม่วงและคำจู่โจม
 มาจากหลายทิศทาง คิษย์สำนักเมฆาเขียวและวัดเสียงสวรรค์ที่ไม่ทันระวัง
 ถูกฟ้าคร่าลอยละลือว กระจักเลือดออกมากำโต

ฉีเข้าและพวกต่างหน้าถอดสี รีบชะงักก็ แต่พลังลึกลับได้บรรลุถึง
 ตรงหน้าแล้ว อาณาภพครอบฟ้าคลุมดิน ทะลักทลายเข้าใส่ดูจะโค่นภูผา

18 กระบี่เทพสังหาร 4

พลิกมหาสมุทร ฉีเข้าตะโกนลั่น

"รีบถอย!"

ส่วนตัวมันที่อยู่หน้าสุดฟันกัดฟันสู้ กระบี่เย็นเยือกในมือเปล่งแสง วาบสร้างกำแพงน้ำแข็งขึ้นขวางหน้าถึงเจ็ดชั้น ช่วยปกป้องศิษย์ร่วมสำนัก กับสหายฝ่ายธรรมะไว้ไม่ถึงอึดใจ พลึงมหาศาลนั้นก็ฟาดใส่กำแพงจนระเบิด กระจุย ผ่านทะลุเข้ามาอย่างง่ายดาย

ฉีเข้าอยู่ในตำแหน่งต้องประสพภัยก่อน ขณะหน้าลี้วหน้าขวานพลันปรากฏลำแสงสีเขียวสวาทหนึ่งพุ่งมาสกัดอยู่เบื้องหน้า เป็นหลินจิงอวีเห็นศิษย์พี่ตกอยู่ในอันตรายก็รีบท่องกระบี่มาช่วย

ฉีเข้าร้องห้ามเสียงหลง

"ศิษย์น้องหลิน รีบถอยไป!"

แต่พลังที่จู่โจมมานั้นทั้งดุตันทั้งรวดเร็ว พริบตาก็บรรลุถึง ศิษย์ดอยเคียดมังกรที่มีอนาคตสดใสทั้งสองเปรียบประดุจเรือน้อยลอยคว้างกลางคลื่น มหาสมุทร ได้แต่หัลับตารอคอยความตาย ในช่วงคับขันหวาดเสียวนั้น พลันมีเสียงตวาดลั่น

"เจ้ามารชั่ว!"

เสียงลมเคลื่อนไหวอย่างดุตัน พลึงมหาศาลคล้ายจะเจอคู่ปรับที่สมน้ำสมเนื้อ เสียง 'เคว้งๆ' ดังขึ้นติดๆ กัน ท่ามกลางกระแสลมอื้ออึง ดินทรายปั่นป่วน ฉีเข้ากับหลินจิงอวีถูกคนคว่ำคอเลื้อยกระโดดถอยหลังไปหลายจั้ง* เก็บชีวิตคืนมาได้อย่างหวุดหวิด

เมื่อสงบสติอารมณ์ได้แล้วก็พบว่าคนที่ช่วยฉีเข้าคือช่างซง ส่วนคนที่ช่วยหลินจิงอวีคือซูหู และผู้ที่ยืนเคียงข้างพวกมันอยู่ในขณะนี้ยังมีผู้อาวุโสจากสำนักต่างๆ อีกหลายท่าน อย่างเช่นจอมพลึง รวมทั้งเถียนปู้อี้ที่ร่อนลงสู่พื้นแล้ว

ห่างออกไป แสงสีม่วงและคำลั่นไหววูบก่อนพวาเข้ารับร่างที่ร่วงตกลงมาของจอมมารคูดโลहित ท่ามกลางความมืดปรากฏเงาร่างหลายสาย

* จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบเท่า 3 1/3 เมตร

ทยอยเดินออกมา ขณะเดียวกันในป่าด้านหลังก็มีเสียงฝีเท้าดังลึบสน
เงาคคนเคลื่อนไหวตะคุ่มๆ ไม่ทราบว่ามีศัตรูอีกมากน้อยเพียงใดซ่อนตัวอยู่
เฉพาะที่เดินออกมาหลายสิบคนล้วนเป็นคนพรคมารทั้งสิ้น

จางเสี่ยวผานใจหายวาบ รีบตะเกียกตะกายลุกขึ้น เห็นในบรรดาพวก
ที่อยู่แถวหน้าก็คือกู่หวังผู้ซึ่งเข้ารับรางวัลจอมมารดุคโลหิตไว้ได้ทันที่วงที่
ข้างกายมันยังมีคนอื่นอีกสาม หนึ่งในนั้นเป็นเฒ่าหัวโล้น หนึ่งในนั้นคนแคระหน้าตา
ดูร้าย ส่วนอีกหนึ่งกลับเป็นบัณฑิตหน้าขาวบุคลิกงามสง่า ใบหน้าประดับ
รอยยิ้ม ดูไม่ออกว่ามีกลิ่นอายชั่วร้ายอันใด

นักพรตช่างสงบกับเถียนบู้อีสบตากัน หางตาล้ายกระตุกเล็กน้อย ก่อน
แค้นเสียงทักทายอย่างเอ็นช

"ประเสริฐ! ในที่สุดเหล่ามารชั่วทั้งหลายก็โผล่หน้ากันออกมาแล้ว"

บทที่ 69 มังกรเขียว

ในบรรดาผู้ที่มา เฒ่าหัวโล้นดูเหมือนจะมีความสัมพันธ์อันดีกับจอมมารดูดโลหิตเป็นพิเศษ เห็นมันถูกผู้คนประคองไว้ก็เดินเข้าไปสอบถามอาการอยู่หลายคำ ส่วนก๊วยห้วงยิ้มน้อยๆ สีหน้าผ่อนคลาย ไม่มีที่ท่าหนักใจว่ากำลังเผชิญหน้ากับศัตรูกล้าแข็ง เช่นเดียวกับบัณฑิตหน้าขาวที่ยืนอยู่ข้างๆ

"เคยรัจฉานซางซง ยังจำปู่ของเจ้าได้หรือไม่!"

มีเสียงทวาดถาม ความหยาบคายกักขะนั้นสร้างความไม่พอใจให้แก่ศิษย์ฝ่ายธรรมะอย่างถ้วนหน้า ที่แท้ชายแคะหน้าตาดูร้ายเปิดฉากก่อนถลึงตาใส่ซางซงอย่างอำมหิตคล้ายหมาป่าที่กำลังโกรธเกรี้ยวตัวหนึ่ง

ซางซงแค้นหัวเราะเย็นยะเยียบใส่

"แล้วเจ้าเล่ามารโลโครก ยังจำคมกระบี่นั้นได้หรือไม่"

ชายแคะรับฟังจนหน้าตาบิดเบี้ยว เห็นชัดว่าถูกกระตุ้นความเคียดแค้นขึ้น มันปาดมือจากไหลซ้ายของตัวเองลงมาถึงเอวพลางขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"ประเสริฐ! วันนี้ข้าจะต้องคืนรอยแผลนี้ให้แก่เจ้าให้จงได้"

ซางซงแค้นเสียงไล่ก่อนเลื่อนสายตาไปทางสองคนซึ่งยืนนิ่งไม่พูดจา ซูหูประเมินศัตรูด้วยสีหน้าเคร่งเครียด นางคู่ออกว่าผู้มาแต่ละคนล้วน

มีพลังผานสูงส่ง มิได้ด้อยไปกว่าจอมมารดูดโลหิต เกรงว่าส่วนใหญ่จะเป็นมารเฒ่าที่เร้นกายหายหน้าไปนานปี ยามนี้เห็นขางซงต่อปากต่อคำกับชายแคะจิ้งกระชิบตามเถียนปู้อี้

"พวกมันเป็นใคร"

เถียนปู้อี้มีสีหน้าหนักใจ ลดเสียงตอบเบาๆ

"เจ้าแคะนั้นมียาบำบัดชนิดร้อยพิษ สังกัดสำนักหมื่นพิษ ส่วนเจ้าเฒ่าหัวโล้นมียาบูรพาจารย์ตวนมู่แห่งเขาศิลาจารึก ปกติไปไหนมาไหนโดดเดี่ยว จอมมารดูดโลหิตกับเจ้าสองคนนี่ล้วนเป็นมารชั่วที่พวกเราเคยไล่ล่าเมื่อร้อยปีก่อน ส่วนอีกสองคนที่เหลือ หนึ่งในนั้นน่าจะเป็นประมุขคนปัจจุบันของนิกายจอมปีศาจที่เชี่ยวชาญโฉบเฉี่ยวถึง แต่สำหรับเจ้าบัณฑิตหน้าขาวคนนั้นข้าเองก็ไม่เคยเห็นหน้ามันมาก่อน"

ซูหูสูดลมหายใจหนาวเหน็บ สมัยที่ไล่ล่ามารร้ายเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อนนางยังฝึกฝนไม่สำเร็จ จึงมิได้ติดตามเถียนปู้อี้กับขางซงเข้าไปในแดนร้าง แต่ชื่อเสียงของคนเหล่านี้ล้วนดังกึกก้อง โดยเฉพาะบัณฑิตร้อยพิษและบูรพาจารย์ตวนมู่ขึ้นชื่อเรื่องความเลวร้าย เทียบกับจอมมารดูดโลหิตแล้วยังชั่วช้ากว่าด้วยซ้ำ

และในตอนนั้นเองหลังจากเฒ่าหัวโล้นที่มีฉายาว่าบูรพาจารย์ตวนมู่สอดสายตาค้นหาอยู่พักหนึ่ง จู่ๆ ก็สำรากรมเสียงซัดหู

"วันเจ็ยหนีเล่า เจ้าเตยรัจฉานวันเจ็ยหนีเหตุใดจึงไม่มา"

ศิษย์รุ่นเยาว์ของสำนักเมฆาเขียวต่างเหลียวมองกันไปมา ไม่รู้ว่ามันกำลังพูดถึงใคร แต่เถียนปู้อี้ นักพรตขางซง กับซูหูต่างหน้าเปลี่ยนสีเถียนปู้อี้ตอบเสียงเย็นชา

"ศิษย์พี่วันพลังผานลึกล้ำ รู้แจ้งถึงวิถีแห่งฟ้า สำเร็จเป็นเซียนไปนานแล้ว มีแต่เตยรัจฉานพรคมารอย่างพวกเจ้าที่ยังรวมตัวเห่าหอนกันอยู่ที่นี้!"

มารเฒ่าเหล่านั้นต่างตกตะลึง บัณฑิตร้อยพิษ บูรพาจารย์ตวนมู่รวมถึงจอมมารดูดโลหิตที่เพิ่งจะหายใจหายคอเป็นปกติต่างรำรังเป็นเสียงเดียว

22 กระบี่เทพสังหาร 4

"มันตายแล้วรี"

กู่หว้งกับบัณฑิตหน้าขาวถึงกับตัวสั่นสะท้านขึ้นเล็กน้อย

วันเจียนอี ชื่อนี้ศิษย์รุ่นเยาว์ของสำนักเมฆาเขียวไม่เคยได้ยินผ่านหู แต่สำหรับพวกมารเผ่าที่มีความเป็นมายิ่งใหญ่เหล่านี้คล้ายจะมีแรงดึงดูดใจ ชนิดหนึ่ง เห็นพวกมันสีหน้าแปรเปลี่ยนไปมา มีทั้งเกลียดชัง คั่งแค้น แผงไว้ด้วยความหวาดหวั่นเล็กน้อย แต่ตอนนี้สิ่งที่พวกมันปกปิดไม่มีคือแววยินดี ที่ซ่อนลึกลงไปในสายตา

บูรพจารย์ตัวนมผู้มีสีหน้าลับสน ยกมือลูบคาลำศีรษะโหล่นเสียนพลง พิมพ์อย่างมึนงง ทุกคนฟังไม่ถนัดว่ามันพูดอะไร แต่ประโยคสุดท้ายค่อนข้างจะชัดเจน

"หึหึ คิดไม่ถึงว่าเจ้าเตยริจฉานตัวนั้นถึงกับตายเป็นกับเขาด้วย หึหึ ฮะๆ...ฮะๆๆ!"

พิมพ์้าไปพิมพ์้ามาจนถึงกับระเบิดเสียงหัวเราะออกมาอย่างคลุ้มคลั่ง ศิษย์สำนักเมฆาเขียวต่างหน้าดำมึนทึบ นักพรตชาวซงตะเบ็งเสียงคำอย่างเดือดดาล

"หัวเราะอะไร แม้เขาไม่อยู่ แต่ในสำนักเมฆาเขียวก็มีคนที่สามารถรับมือมารชั่วอย่างพวกเจ้าได้อีกมากมาย"

"เพี้ย!"

เสียงสบถอย่างหยาบหมิ่นดั่งขึ้นจากบัณฑิตร้อยพิษ มันแสยะปากสาปแช่งอย่างดุร้าย

"พวกเราไม่สามารถฆ่าเจ้าเตยริจฉานนั้นตายกับมือ ก็ยากที่จะแก้ปมแค้นที่ฝังลึกอยู่ในใจ เช่นนั้นเอาอย่างนี้ พวกเจ้าเตรียมตัวไว้ ในไม่ช้าพวกเราจะบุกขึ้นสำนักเมฆาเขียวไปปนกระดูกมันให้แหลกเป็นผุยผง ให้มันตายอย่างไร้ความสงบ!"

จอมมารดูโลहितโห่ร้องสนับสนุนไปกระอักเลือดไป

"ถูกต้อง สมควรทำ ไม่เช่นนั้นจะลบรอยแค้นที่ฝังลึกมานานร้อยปีของข้าได้อย่างไร!"

ศิษย์สำนักธรรมะล้วนหน้าเขี้ยวคล้ำ ลอบตาในใจว่ามารเผาเหล่านี้ช่างมีจิตใจโหดชั่วอำมหิตนัก แม้แต่คนตายก็ไม่ละเว้น อดรู้สึกโกรธแค้นแทนมิได้

เถียนหลิงเอ๋อร์แอบกระซิบถามซ่งต้าเหริน

"ศิษย์พี่ใหญ่ อา...อาจารย์ลู่วันคือใคร ทำทางเหมือนสุดจะร้ายกาจ แม้แต่มารเผาพวกนี้ยังเกรงกลัว แต่เหตุไหนพวกเราจึงไม่เคยได้ยินชื่อท่านมาก่อนเลยเล่า"

ซ่งต้าเหรินขยับปากหุบหุบ แต่สุดท้ายเพียงยิ้มเจื่อนๆ ตอบปิดไปว่า

"ศิษย์น้องหญิง กลับไปแล้วเจ้าก็ถามอาจารย์กับอาจารย์หญิงเอาเองเถอะ"

เถียนหลิงเอ๋อร์เขিপากอย่างแงงอน สะบัดเสียงต่อว่า

"ไม่บอกก็ไม่บอก ซ้ำไปถามท่านแม่ก็ได้"

พูดจบก็ขยับจะไปหามารดา จางเสี่ยวฟานเห็นก็รีบยื่นมือคว้าตัวไว้ กระซิบเตือนเบาๆ ว่า

"ศิษย์พี่หญิง ตอนนี้ศัตรูสำคัญอยู่ตรงหน้า พวกเรากลับไปแล้วค่อยถามดีหรือไม่"

เถียนหลิงเอ๋อร์มิใช่ไม่รู้ความ เห็นบรรยากาศตกอยู่ในความตึงเครียด จึงชะงักเท่า หันมาคลี่ยิ้มสดใส

ขณะที่จางเสี่ยวฟานลอบบออุ้นใจ อีกฟากกลับมีเสียงคนแค้นหัวเราะอย่างเดือดดาล มันเงยหน้ามองก็เห็นปีเหยาปรากฏตัวขึ้นที่ด้านหลังกู่หวิง ถลิ่งต่าจ้องมาแต่ไกล

ไม่รู้ทำไมมันรู้สึกใจหายวาบ รีบปล่อยมือจากเถียนหลิงเอ๋อร์โดยจับปลิ้นห่างออกไป ในกลุ่มศิษย์คอยไฟน้อย ลู่เสวี่ยฉีเลื่อนสายตาจากจางเสี่ยวฟานไปที่ร่างของปีเหยา ลอบสังเกตเห็นฝ้ายตรงข้ามอย่างเงียบๆ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)